

Рік за роком щезають кудись —
Мав багато, а мало зосталось.
"Не згадаю, коли помиливсь!" —
Так міркує бухгалтер на старість.

Скільки гарних було молодиць —
Все ділив своє щастя на строки.
"Не згадаю, коли помиливсь!" —
Співчуває собі самотній,

В товаристві гуляк і п'яниць
Він життя перевів достоту...
"Не згадаю, коли помиливсь!" —
Вперше каже твердо сновига.

Врешті скине вериги дрібниць,
Стане рвати волосся невдатник:
"Не згадаю, коли помиливсь!"
Хто підкаже?
Життя — не задачник.

А якщо і задачник, простак, —
Що вже час на таке марнувати:
Глянь у відповідь,
Бачиш — не так!..
Прорахунки шукає пізнуватю.